

stwa Rzymskokatolickiego pod okupacją hitlerowską w latach 1939-1945, z. I i III, pod red. W. Jacewicza i J. Wosia, Warszawa 1977-78; Akta kościoła parafialnego w Ryczywole dotyczące Katolickiego Towarzystwa Robotników Polskich; A. Kucner, Powstanie Wielkopolskie w powiecie pbornickimi w walki nad Notecią w r. 1918/1919; *Oborniki 1939, Kronika Ks. Kazimierza Stepczyńskiego opublikowana w nr 179, 198-203 „Ziemi Obornickiej” z 2001 r.*

Robert Zimny

Sterna Jan (1890 – 1942), ur. 27 maja 1890 r. w Dłużynie, w rodzinie rybaka Józefa i Marianny zd. Marciniak. 30 grudnia 1918 r. wstąpił do oddziału powstańczego w Śmiglu, którego dowódcą był porucznik Okomski. Brał udział w walkach pod Leszmem, Jabłonką i Włoszakowicami. Po wybuchu II wojny światowej przystąpił do ruchu oporu, działającego na terenie gminy Stęszew. Na skutek donosu aresztowano członków tajnej organizacji, z czego pięciu zostało zgilotynowanych 21 sierpnia 1942 r. w więzieniu przy ul. Młyńskiej w Poznaniu. W grupie tej był również Jan Sterna. W 1922 zawarł związek małżeński z Marią Dodot. Z tego związku urodziły się dzieci: Janina (ur. 1922), Marian (ur. 1924), Emilia (ur. 1926), Edmund (ur. 1928), Halina (ur. 1930) i Jan (ur. 1933). Żona zmarła 28 stycznia 1987 roku w Strykowie, pochowana została na miejscowym cmentarzu parafialnym.

Informacje i pamiątki rodziny; Archiwum Związku Kombatanów RP i byłych Więźniów Politycznych Koło

w Stęszewie; zbiory Muzeum Regionalnego w Stęszewie.

Bogdan Czerwiński

Stęplewski Józef Władysław (1899 – 1940), lekarz wojskowy, powstaniec wielkopolski, zginął w Kątniu. Ur. się 14 marca 1899r. w Raszkowie k. Ostrowa Wlkp. Ojciec jego Apolinary (1842-1914) był dzierżawcą majątku proboszczowskiego pod Raszkowem a matka Antonina zd. Paichert (1862-1921) zajmowała się pracami domowymi i wychowaniem dzieci. Józef był najmłodszym z rodzeństwa i początkowe nauki pobierał w szkole powszechnej w Ostrowie Wlkp. w latach 1906 – 1909. Następnie uczył się w ostrowskim gimnazjum humanistycznym, które ukończył zdając egzamin maturalny w 1918 r. W lecie tego roku został przyjęty na Uniwersytet Wrocławski – Wydział Medyczny. Po wybuchu Powstania Wielkopolskiego przerwał studia i ochotniczo zgłosił się 7 stycznia 1919 r. do wojska wielkopolskiego. Przydzielony został do II kompanii 12 p. strz. Wlkp. i pełnił służbę liniową do 7 października 1919 r. a następnie z rozkazu szefa sanitarnego 17 DP został skierowany jako kapral do Lwowa na kurs medyków (7 października 1919 – 19 lutego 1920). Po ukończeniu kursu skierowany został na front litewsko-białoruski, gdzie pełnił funkcję młodszego lekarza w szpitalu polowym nr 708. Po zakończeniu działań wojennych został adiutantem szefa Sztabu Sanitarnego 17 DP. Od 1921 r. jako stypendysta wojskowy podjął studia medyczne na Uniwersytecie Lwowskim, które zakończył w 1924 r. uzyskując tytuł